

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงคร่ำครวญ

ทั้ง ห้า บท ของ หนังสือ บทเพลง คร่ำครวญ เป็น เพลง คร่ำครวญ หรือ เพลง แห่ง ความ ทุกข์ ซึ่ง เขียน ขึ้น เกี่ยว กับ การ ทำลาย ประเทศ ยูดาห์ การ ที่ อิสราเอล ถูก นำ ไป เป็น เชลย ในบาบิโลน และ การ ที่ เยเรมีย์ ติด คูก อย่าง ไม่ ยุติธรรม ความ ทุกข์ ของ เยเรมีย์ เป็น ความ ทุกข์ ที่ ด้ รับ การ ดล ใจ จาก พระเจ้า เยเรมีย์ รัก ยูดาห์ เหมือน อย่าง บิดารัก ลูก และ ภรรยา รัก สามี ของ ตน บท เพลง คร่ำครวญ นี้ พู ด ถึง พระ เมตตา กรุณา ของ พระ เจ้า ด้วย (3:22-23)

เพลงคร่ำครวญบทแรก

1 กรุง ที่ คับ คั่ง ด้วย พล เมือง มา อ้าง ว่าง อยู่ ได้ หนอ กรุง ที่ รุ่งเรือง อยู่ ท่า ม กลาง ประชาชาติ มาก ภาย เป็น ดั่ง หึง มาย หนอ กรุง ที่ เป็น ดั่ง เจ้า หึง ท่า ม กลาง เมือง ทั้ง หลาย ก็ กลับ เป็น เมือง ขึ้น เขา ไป 2 กรุง นั้น ร่ำ ให้ สะ อื่น ใน ราตรี กาล และ น้ำตา ของ เธอ ก็ อาบ แก้ม เธอ จะ หา ใคร ท่า ม กลาง คน ที่ รัก เธอ ให้ มา ปลอบ เธอ ก็ หา ไม่ พบ บรรดา พว ก เพื่อน ของ เธอ สิ้น ทุก คน ได้ ทรย ศ ต่อ เธอ เขา ทั้ง ปวง กลับ เป็น ศัตรู ของ เธอ 3 ยูดาห์ ด้ ถูก กวาด ไป เป็น เชลย ด้ รับ ความ ทุกข์ ใจ ต้อง ท่างาน อย่าง ทาส เธอ ต้อง ฟาน ัก อยู่ ท่า ม กลาง ประชาชาติ ทั้ง หลาย เธอ ไม่ พบ ที่ หยุ ด พัก สงบ เลย บรรดา ผู้ ช่ม เหนง ด้ ไหล่ ทั น เธอ เมื่อ เวลา เธอ ทุกข์ ใจ 4 ถนน หนทาง ที่ เข้า เมือง ศิโยน

ก็ คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่
เครื่องครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสีย
แล้ว พวกบรูहितของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้ง
หลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความ
ขมขื่นยิ่งนัก ⁵ พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรู
ของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้
เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต้าทั้ง
หลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ ⁶ และความโอด่า
ตระการได้พราวไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านาย
ของเธอก็กลับเป็นดวงฟุ้งกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้
และได้วิ่งป้อแป้หนีไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม ⁷ เยรูซาเล็มเมื่อ
ตกอยู่ในยามทุกข์ใจ และยามลำเค็ญก็ได้หวนระลึกถึงสิ่ง
ประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตก
อยู่ในมือของคู่อริ และหามีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวก
คู่อริเห็นเธอแล้วก็ เยาะเย้ยวัน สະบาโตทั้งหลายของเธอ
⁸ เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนี้เธอจึงถูก
ไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็ลบหลู่เธอ เพราะ
เหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เออ เธอ
เองได้ถอนใจยิ่ง และหันหน้าของเธอไปเสีย ⁹ มลทินของ
เธอก็กรังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึง
อนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่าง
น่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล่าโลม □ โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ขอทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะ
พวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว □ ¹⁰ พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขา
ยึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดา
ประชาชนดิบกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่

พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์
 11 บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทังชีวิต □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอดพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว □ 12 □ ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูข้าพเจ้า มีความทุกข์อันใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น 13 พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มิชัษณะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้า โดดเดี่ยว อ้างว้าง และอ่อนระอาตตลอดทั้งวัน 14 แอกแห่งการละเมิดทั้งหมดของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอกนั้นรัด-ring รอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ 15 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะชั้ยขายนครรัฐของข้าพเจ้าให้แตกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ตั้งเหยียบผลองุ่นลงในบ่อย่ำองุ่น 16 เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้พลอบโยนที่ควรจะพลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจาก

ข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โอดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ □ 17 เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล่าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็มเป็นดั่งผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย 18 □ พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว 19 ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู 21 เขาทั้งหลายได้ยิวว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หามีผู้ใดปลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยิวถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่พระองค์ทรงประกาศไว้ นั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าข้าพระองค์เป็นอยู่นี้ 22 ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะท้อถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้า

พระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มที่แล้ว□

2

เพลงคร่ำครวญบทที่สอง

1 ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังอิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลย ในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว 2 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสินของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของอิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป 3 พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโผลงใหม่ไปรอบๆ 4 พระองค์ทรงโก่งธนูของพระองค์อย่าง ศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทำบังจามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอดได้นั้นเสียในกระโจมของอิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนนัศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขาหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในอิดาแห่งยูดาห์ 6 พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาล

ตามกำหนด และ วัน สะบาโต ให้ลืมนั้น ไปในศิโยน ด้วย พระพิโรธอันเดือดดาล พระองค์ทรงดูถูกองคค์ษัตริย์และ ปุโรหิต 7 องค์พระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์ เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพง รั้วทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขา ทั้งหลาย ได้ส่งเสียง อึกทึก ใน พระนิเวศ แห่ง พระเยโฮวาห์ เหมือนอย่าง ในวันเทศกาลตามกำหนด 8 พระเยโฮวาห์ได้ ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของศิโยน เสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหุด พระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำ ให้เนินดิน และ กำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้ทรุดโทรมร่วงโรยไป ด้วยกัน 9 ประตูเมืองศิโยนทั้งสิ้นทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ ได้ทรงทำลายและทรงหักดาลประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์ และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมือง ศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่ 10 พวกผู้ใหญ่ ของธิดาแห่งศิโยน ก็กำลังนั่ง เงียบอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขา ทั้งหลายเอาผงคลีดินขัดขึ้นบนศีรษะของตัว และนุ่งห่มผ้า กระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็ม คอดก ไปถึงดิน 11 นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดา แห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบ อยู่ตามถนนในกรุง 12 ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า แม่ จำ ข้าวและน้ำองุ่นอยู่ที่ไหน ขณะเมื่อเขาเป็นลมจมนอนที่ถู กบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อก แม่ของเขาทั้งหลาย 13 โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้า

จะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มากเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เทียมนเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า ¹⁴ ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาคจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นภาระที่เทียมเท็จอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ ¹⁵ บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาก็ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เย้ยหยันและได้สิ้นศรัทธาใส่ธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า □นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า งามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก□ ¹⁶ บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกนโพนทะนาเจ้า เขาทั้งหลายเย้ยหยันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาพากันร้องว่า □พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนั้นแหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว□ ¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้มาแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดีเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น ¹⁸ จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดุจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย ¹⁹ จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างนำตรงพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนน

หนทางทุกแห่ง ²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตร และพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกระหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหรือ ²¹ คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดอยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา ²² พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

3

เพลงคร่ำครวญบทที่สาม

¹ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์ ² พระองค์ทรงนำ และพาข้าพเจ้ามาในความมืด และไม่ใช้ในความสว่าง ³ แท้จริงพระองค์ทรงหัน มา ต่อสู้ข้าพเจ้า พระองค์ทรง พลิก พระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้า อยู่ ตลอดวันร่ำไป ⁴ เนื้อ และ หนัง ข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำ ให้ชুবชืดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว ⁵ พระองค์ทรงสร้างรั้วขังข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่น และความทุกข์ยากลำบาก ล้อมข้าพเจ้าไว้ ⁶ พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้า ให้อยู่ใน ที่มืด ดุจคนที่ตายนานแล้ว ⁷ พระองค์ทรงกระทำรั้วต้นไม้ล้อมข้าพเจ้า

ไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตรวนหนัก
 ามข้าพเจ้าไว้ 8 ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้อง และตะโกน
 พระองค์มีทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 9 พระองค์ทรง
 ล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สากัด พระองค์
 ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้า คดเคี้ยวไป 10 ที่ข้าพเจ้า
 พระองค์ทรงทำท่าดุจหมีคอยตระครุบ และตั้งสิ่งโตแอบ
 ชุ่มอยู่ในที่ลับ 11 พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย
 และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้อง
 โดดเดี่ยวอ้างว้าง 12 พระองค์ทรงโค้งธนูของพระองค์และ
 เอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู 13 พระองค์ทรงเอา
 ลูกธนูในแสงของพระองค์ ยิ่งเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว
 14 ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหัวเราะ
 เยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ 15 พระองค์ทรง
 ให้ข้าพเจ้าบริโภคน้ำฝ่ำกรสมจนขำ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้า
 เมาไปด้วยบอระเพ็ด 16 พระองค์กระทำให้ฟันข้าพเจ้าหัก
 โดยเคี้ยวก้อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถ้า 17
 พระองค์กระทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบ
 สุข จนข้าพเจ้าลืมความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร 18 ข้าพเจ้าจึง
 ว่า □กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็
 ดับหมด□ 19 ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรมาณของ
 ข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดีหมี 20 จิตวิญญาณของ
 ข้าพเจ้ายังนึกถึงเรื่อยๆ และต้องค่อมลงภายในตัวข้าพเจ้า
 21 ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง 22 เพราะ
 เหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะ
 พระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด 23 เป็นของใหม่อยู่ทุก
 เวลาเข้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก 24 จิตใจ
 ของข้าพเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์□ 25 พระเยโฮวาห์ทรงติดต่อ

คนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงดีต่อจิตวิญญาณ
ที่แสวงหาพระองค์ 26 เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอ
คอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ 27 เป็นการ
ดีที่คนเราจะแบกแอกในปฐมวัย 28 ให้เขานั่งเสียบๆอยู่แต่
ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง 29 ให้เขาเอาปาก
จูดไว้ในพงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง 30 ให้เขา
เอียงแก้มให้ผู้ที่ตบเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่าง
เต็มเปี่ยมเถิด 31 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้ง
เป็นนิตย์ดอก 32 แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้า
โศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันสิ้นเหลือ
ของพระองค์ 33 เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดความ
ทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยชอบ
พระทัยก็หามิได้ 34 การเหยียบย่ำบรรดาเขลยแห่งแผ่นดิน
โลกไว้ได้เท่าก็ดี 35 การตัดสิทธิของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อ
พระพักตร์ผู้ใหญ่อิ่งสูงสุดก็ดี 36 การตัดสินกลับสัตย์ในคดี
ของมนุษย์ก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย 37
ผู้ใดจะสั่งและให้ เป็นไปได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงบัญชาให้เป็นไป 38 จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้น
ไม่ใช่มีมาทั้งร้ายและดีหรือ 39 มนุษย์เป็นๆจะไปบนเอกับ
ใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน 40 ให้พวกเรา
ทดสอบ และพิจารณาวิถีของพวกเรา และกลับมาหาพระ
เยโฮวาห์เถิด 41 ให้พวกเรายกจิตใจ และมีมือของพวกเรา
ขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า 42 □พวกข้าพระองค์ได้
ทรยศ และได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ
43 พระองค์ทรงห่มความกริ้วและขมเหงพวกข้าพระองค์ได้
ทรงประหารอย่างไม่สงสาร 44 พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้
เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่
ทะลุไปถึงพระองค์ได้ 45 พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้า

พระองค์เป็นเหมือนหยากเหี่ยวและมูลฝอยอยู่ในท่ามกลาง
 คนชาติทั้งหลาย 46 บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อ้า
 ปากตะโกนโพนทนาว่าพวกข้าพระองค์ 47 ความหวาดและ
 กับดักมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่า
 และความพินาศ 48 น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำ
 เนื่องด้วยความพินาศแห่งธิดาของคนชาติของข้าพระองค์
 49 น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร่าง
 เลย 50 กว่พระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์
 51 นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะ
 เหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์ 52 พวกที่ตั้งตนเป็น
 ศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ นั้นได้ขับไล่ข้าพระองค์
 ตั้งขับไล่เนก 53 เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสีย
 ในคุกใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์ 54 น้ำ
 ได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าถูก
 ฝนแล้งแล้ว 55 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้อง
 ออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคุกใต้ดิน 56 พระองค์
 ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า ข้าพเจ้าทรนจนต่อ
 ลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์ 57 พระองค์ทรง
 เข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัส
 ว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องกลัว 58 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์
 ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไถ่
 ชีวิตข้าพระองค์ 59 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็น
 นที่ เขาผิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดีของข้า
 พระองค์เถิด 60 พระองค์ได้ทรงเห็นการแก้แค้นทั้งสิ้นของ
 เขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว 61 โอ ข้า
 แต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงไถ่ยีนคำเยาะเย้ย และบรรดา
 แผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว 62 คือริมฝีปากและความคิด
 ของผู้ที่ได้รุกรานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้อข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ
 63 ดูเถิด ไม่ว่าจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อ

เพลงให้เขาร้องเล่น 64 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขาทั้งหลายตาม การกระทำแห่งน้ำมือของเขา 65 ขอพระองค์ทรงกระทำให้ใจของเขาทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา 66 ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์□

4

เพลงคร่ำครวญบทที่สี่

1 นี้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมี สีสลัว และทองคำเนื้อดี ก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ที่ขยับเยื้องไกลตามทุกหัวถนน 2 บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ 3 แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดูด แต่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ใจร้าย ดจนกกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร 4 ลิ่นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา 5 คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโอดเด็ยอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์ 6 เพราะโทษความชั่วช้าของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย 7 พวกนาศิรของเธอบริสุทธิ์กว่าหิมะ และขาวกว่าน้ำมัน ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดังไฟทูร์ 8 บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หน้าของเขาเหี่ยวหุ้ม

กระดุกและซุบราวกับไม้เสียบ 9 คนที่ตายด้วยคมดาบยังด
 กว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยพอมค่อย
 ตายไป ถูกแทงทะลุเพราะขาดผลจากท้องนา 10 มีของ
 หยึ่งที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวต้มกิน ลูกที่ถูกต้มเป็นอาหา
 รนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่ริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
 11 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรง
 เทพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรง
 จุดไฟขึ้น ในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น 12
 กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากัน
 ไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็ม
 ได้ 13 เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิ
 โยน และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่
 ได้กระทำโลหิตของคนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลาง
 กรุง 14 เขาทั้งหลายเดินเปะปะและตาบอดไปตามถนน ทำตัว
 ให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา
 15 คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า □ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไป
 ๓ อย่านมาถูกต้องนะ□ เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร
 พลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า □เขาต้องไม่อยู่ที่นี้อีกต่อ
 ไป□ 16 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวง
 กระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีก
 เลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ทำคุณต่อพวก
 ผู้ใหญ่ 17 นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การ
 ช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้
 คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้ 18 มีคนสะกดรอย
 ตามเรา จนพวกเราเดินตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้อง
 ปลายของพวกเรา ก็ใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของ
 พวกเราก็จะจบอยู่ เพราะนั้นปลายของพวกเรามาถึง 19 พวก
 ที่ข่มเหงเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่ง

ไล่กวาดพวกเรabenภูเขา เขาทั้งหลายชุ่มคอบจับเราในถิ่นทุรกันดาร 20 ลมปรมาณทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั้น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า □เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน□ 21 โอ ริดดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุสจงเปรมปรีดีและยินดีเถิด ถ้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป 22 โอ ริดดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า ก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ริดดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเหยียบบาปของเจ้าให้ประจักษ์

5

เพลงคร่ำครวญบทที่ห้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์ 2 มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว 3 พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพว้าและคนกำพว้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย 4 น้ำก็ตื้นเขินเหมือนฝืนก็ตื้นเขินเหมือนฝืน 5 ผู้ข่มขืนได้ข่มขืนพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักเลย 6 พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานอิ่มหนึ่ง 7 บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา 8 ทาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา

ได้ 9 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยง เพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร 10 ผิวหนังของพวกข้าพระองค์ ก็ร้อนปานเตาอบ เพราะ ความเดือดร้อน ของทุพภิกขภัย 11 เขาทั้งหลายชื่นใจพวกผู้หญิง ในกรุงศิโยน และข่มใจ สาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์ 12 พวกเจ้านายต้องถูก ผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ 13 พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบก ฟินหนักล้มลุกคลุกคลาน 14 พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตู เมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดดีดสีตีเป่าแล้ว 15 ความปลาบปล้ำ ก็ประลาดไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเดินรำของ พวกข้าพระองค์กลายเป็นการรำไห้ 16 มงกุฎได้ร่วงหล่นจาก ศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้า พระองค์กระทำบาปไว้ 17 เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อน นกำลัง เพราะการเหล่านี้เองนัยน์ตาข้าพระองค์จึงมัวไป 18 เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจึงมาเดิน เพ่นพ่านอยู่บนนั้น 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรง สถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ 20 เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมหักข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์ เป็น ไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียนานดังนี้ 21 โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นเดือน ปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน 22 เว้นเสียแต่พระองค์ ทรงสลัดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้ว พวกข้าพระองค์อย่างสิ้นพันธุ์

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a